

דר אבנר שיפטן ת.ז. XXX הנקבל

באמצעות עוה"ד חיים יצחקי ו/או יגאל דותן

נגד

שר הבריאות

באמצעות עוה"ד לילך מהודר הקובל

המלצה להטלת אמצעי משמעת

1. ב- 3.2.2020 ניתנה המלצתינו להרשיע את הנקבל דר' שיפטן ברשלנות חמורה והתנהגות שאינה הולמת רופא מורשה כאמור בסעיפים 41 (1) ו- (3) לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז 1976 (להלן "הפקודה") וכן בעבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הרפואה ורשלנות חמורה, בגין פרשיה נוספת שעניינה פעולה בניגוד לסעיף 9 לפקודה, בכך שרשם רישום כוזב בעת שרשם כי 8 לידות אותן ליווה, התנהלו בהתאם להנחיות המשרד וחתם כמי שעסוקו במיילדות וגניקולוגיה, בעת שאינו מומחה לכך. עבירה נוספת אותה עבר, הינה הפרה של הוראות החוזר בכך שחזר והפר את הוראות החוזה לאחר שכבר הורשע בהפרתו. עפ' סעיף 41 (4) לפקודה.

2. השתלשלות האירועים בטרם הגשת סיכומי הנקבל:

מועד הטיעונים לעונש נקבע ל- 5.3.2020, ערב קיום הדיון התבקשנו לדחות את הדיון, שכן ב 4.3 מונה בכ' הנקבל לייצגו. החלטנו בנסיבות אלו שלא לדחות את הדיון בין היתר משום שבכ' הנקבל ייצגו בעבר באותו נושא, העובדה כי זומנו 7 עד' אופי והעובדה כי משיש המלצה להרשיע, מחובתנו כלפי הציבור לקיים הדיון באמצעי המשמעת בהקדם האפשרי. נשמרה זכותו של בכ' הקובל, להמשיך לטעון ככל שיבקש במועד נוסף, ואכן כך נקבע דיון ל, 23.3.2020. בשל הנסיבות בוטל הדיון, והחלטנו כי סיכומי הנקבל, יוגשו בכתב. לב"כ הקובל נתנה ארכה נוספת להגשתם עד ב- 26.3.2020. בכ' הנקבל, טוען כנגד החלטתנו בדבר הגשת סיכומים בכתב, נציין כבר עתה כי הגשת סיכומים בכתב היא פרקטיקה נהוגת גם בנסיבות רגילות, ואין בכך כל פגיעה בזכות מזכויותיו, של הנקבל.

לנקבל ניתן לטעון כל טענה, ואף להביא מסמכים, שלו היה מיוצג לא היינו מתירים הגשתם. הנקבל בחר לנהל את הגנתו בעצמו ואך ערב הטעונים לעונש מונה בא כוחו ואף כאן, ניתן לו הזמן להגיש סיכומים וכן נשמעו כל עדי הנקבל.

ועתה לגופו של ענין:

3. טעוני ב"כ הקובל:

- (א) בכ' הקובל, בטיעוניה חזרה על כלל הפרות החוזרים אשר בוצעו ע"י הנקבל ובכללם שבוע ההיריון 34.3, בעוד שרק משבוע 37 ניתן ללדת בבית, המשקל המוערך של הילוד, אשר נמוך מן המשקל המותר ללידות בית, לא הייתה בפניו ההיסטוריה הרפואית והמיילדותית של היולדת, ואם, כטענתו לא ידע על שבוע ההיריון, הרי הייתה בכך רשלנות, שכן היה חייב לברר זאת, בטרם הסכים לקבל לידת בית. ב"כ הקובל מסתמכת על קביעת הועדה, בהמלצתה ומבקש לראות בחומרה את התנהגותו של הנקבל, ומפנה לעמוד 8 בהמלצת הועדה, לפיה הנקבל ניהל את לידת הבית בניגוד להוראות החוזר בשעה שלא היה מוסמך כלל לנהל לידת בית.
- (ב) כן, ציינה לחומרה את התנהגותו של הנקבל לאחר הלידה, כאשר לא זיהה את סיבוכי הפגות, ולא טיפל בהם כראוי, ומעבר לכך הפר את הוראות החוזר בעת שלא פינה את הילוד באמצעות אמבולנס.
- (ג) עוד ביקשה להדגיש את הצהרת הכזב, על הטפסים המוגשים לב"ל, בכך שאישר בחתימת ידו כי הלידות בוצעו בהתאם להנחיות משרד הבריאות והוסיף לחותמת אותה הטביע "מיילדות וגניקולוגיה", ובכך הציג מצג שווא. עוד הוסיפה כי הפר את האיסור בכך שאל לו לרופא מורשה ליטול לעצמו כינוי או תואר אחר שאין לו. הסברו של הנקבל כי אינו מומחה והוסיף לחותמת ליד שמו רק "מיילדות וגניקולוגיה", אין יכולה לעמוד לו כהגנה, יש בכך הטעיה ומצג שווא.
- (ד) בכ' הקובל, הודיעתנו כי כבר בשיחה עם ב"כ הנקבל תעתור להטלת התלייה למספר שנים, בשל החומרה שיש בהתנהגותו של הנקבל.
- בכ' הקובל נמקה עמדתה, בצורך להרתיע את הנקבל עצמו ואת כלל הרופאים מפני ביצוע מעשים שמהווים עבירות משמעת וכן בצורך להגן על הציבור, הגנה על שמו הטוב של מקצוע הרפואה, ועל אמון הציבור.
- עוד ציינה כי לאור העובדה כי רישיונו של הנקבל הותלה למספר חודשים לא הייתה כל השפעה והרתעה עליו, שכן שבועות לאחר שהוחזר לו רישיונו חזר לסורו.
- (ה) בכ' הקובל הפנתה לפסיקה, המדגישה את מטרת אמצעי המשמעת, קרי השיקול המרכזי בהליכים המשמעתיים הוא השיקול של הגנה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים.
- (ע.א. 10979/04 דר' ליביו לאור נ. שר הבריאות ואח (נט חלק שישי תשס"ה/תשס"ו) 2005) שם בעמ' 362 ועוד הפנתה לענינו של דר' סבין ע"א 50/91 כרך מז חלק ראשון תשנ"ג/תשנ"ד 1993.

”מסקנתי היא איפוא, כי אין לתחום מראש את סוג השיקולים הרלוונטים בקביעת העונש המשמעותי ולצמצם את מרחב שיקול הדעת המסור לשר, באופן המוצע על ידי בא כוח המערער. יש לנקוט לעניין זה אמת מידה גמישה, אשר תאפשר להביא בחשבון, בכל מקרה ומקרה גם את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מהישנות מעשיו של הרופא, אך גם ערכים, צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים, עליהם באה הענישה המשמעותית- מקצועית להגן. בין אלו ניתן למנות את האינטרס בהרתעה כללית (ע”א 77/88 (1) הני”ל. בעמ’ 80), את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע (ע”א 942/90 (5) הני”ל. בעמ’ 363; ע”א 580/85 פישמן נ’ מדינת ישראל (6), בעמ’ 615) ואת אמון הציבור במקצוע (ע”א 3786/90 ברון ג’ שר הבריאות (7)).

יש לזכור, כי מעשיו הבלתי הולמים של רופא, כמו גם התגובה העונשית אשר באה בעקבותיהם, אינם מתרחשים בחלל הריק, ויש בהם כדי להשפיע הן על ציבור העוסקים במקצוע, מחד גיסא, והן על כלל הציבור, לרבות על המטופלים והמטופלים בכוח, מאידך גיסא.

ראוי אפוא, כי בתהליך עיצובה של התגובה העונשית המשמעותית יינתן ביטוי הולם למצב דברים זה, ויועבר מסר ברור בכל האמור לכללי האסור והמותר במסגרת פעילותו המקצועית של רופא, ולעיתים גם מחוץ לה.”

(i) בהתייחסה לעדותן של עדות האופי, שנשמעו, יולדות אשר לידתן לוותה ע”י הנקבל, טענה ב”כ הקובל, כי העובדה שהן סמכו עליו, שלידתן עברה בשלום, כאשר יש לציין שאף אחת מהן היתה יולדת בסיכון, כהגדרתה בחוזר, אין ולא כלום כדי לערער את העובדה כי תוקפו של החוזר, מחייב את הרופא ולא את היולדות, זכותן של היולדות ללדת בבית, ועל הרופא/מייילדת המלווים את הלידה לפעול לפי הנחיות החוזר. העובדה שהנקבל ממשיך לקבל לידות בית, על אף הרשעתו בעבר והתליית רישונו אך מחזקת את הצורך להעביר את המסר לציבור והתריעו.

באשר לתוקף החוזר, הפנתה אותנו לבג”צ 8247/19: תמר ביטאן ויצחק ברדה, נגד מנהל הרפואה במשרד הבריאות ואח’, אשר ניתן ב 6.2.2020: לפיו נתבקש בג”צ להורות על ביטול הוראות סעיף 3 לחוזר, ולחלופין להנחות כי סעיף 3 מקנה ש”ד לרופא, חלף הטלת איסור מוחלט. ועוד ליתן צו ביניים אשר יתיר לעותר מס’ 2 לעמוד לצדה של היולדת בלידת בית. (היולדת ילדה בעבר בניתוח קיסרי) יצוין כי העותר הינו רופא מומחה לגניקולוגיה ומיילדות.

בג”צ דחה את העתירה, הן במשור הכללי העקרוני וכן במישור הפרטני, תוך הפניה לשורה של החלטות בג”צ בנושא זה.

ועכ" בפנינו איסור, שחל על הנקבל לבצע לידות בית, גם אם היה מומחה בתחום, חל איסור לקבל לידת בית בניגוד להוראות סעיף 3 לחוזר.

(ז) ב"כ הקובל הפנתה את הועדה, להמלצות ועדת המשמעת משנת 2015 באשר להתרשמותה השלילית מדרך תיפקודו והתנהלותו של הנקבל (בדעת רב) ועוד הפנתה לעובדה כי הרב בוועדה, אמצ' את טעוני בכ' הקובל כי במדובר בנסיבות מיוחדות ובריכוז של מעשים ומחדלים שהנקבל נקט בהם והתנהל לפיהם, אשר ככאלה מחייבים רמת ענישה מחמירה. המדובר בהתנהלות חוזרת ונשנית של הנקבל: כן ציינה מתוך אותן המלצות, את היעדר החרטה האמיתית.

(ח) בכ' הקובל, הפנתה לפסק דינו של השופט גרינברגר בעניינו של הנקבל והדגישה כי מדובר בהתנהלות חוזרת ונשנית של הנקבל, הזלזול בהנחיות תוך נטלת סיכון ובפגיעה בשלומן ובבריאותן של יולדות.

השופט גרינברגר, הפחית את תקופת ההתליה, שהוטלה על הנקבל ע"י. כבוד השופט סטרשנוב, והעמידה על 5 חודשים וזאת בהתחשב בנסיבותיו האישיות. עתירתו לביהמ"ע נדחתה. במרץ 2017 הוחזר לו רישיונו וכחדשיים וחצי לאחר מועד זה, מתרחש האירוע נשוא הדיון שבפנינו.

אנו רואים, שהנקבל ממשיך ומקבל לידות בית בניגוד לחוזר וממשיך ומתמיד להפר הוראות אלו.

נוכח האמור, והואיל והנקבל לא למד לקח, ובהתליה למספר חודשים, לא היה כדי להרתיעו והצורך להעביר מסר ברור לאנשי המקצוע, הצורך להגן על כבוד המקצוע ואמון הציבור, מחייבים נטילת רישיונו לכמה שנים. בהטלת אמצעי משמעת אחר לא יהיה כדי להעביר המסר.

4. טעוני בכ' הנקבל:

- א. בכ' הנקבל בטיעוניו כדבריו "מבקש להכניס את המעשים בהם הואשם הנקבל לפרופורציות הנכונות במסגרת שיקולי הענישה".
- ב. הואיל ולטענת בכ' הנקבל, לא נטענה כלפיו כל טענה שהיא לפיה נגרם נזק כלשהו ולא הקל שבקלים, לילוד ליולדת, סבור הוא כי מן הראוי כי ענישתו תתבצע לאורן של עובדות אלו וכי אין לסטות מן הענישה המקובלת בכל הנוגע למעשי רשלנות של רופאים בכלל ושל מעשי רשלנות בתחום המיילדות בפרט, כל שכן כאשר מעשים אלו אינם גורמים לנזק כלשהו למי מן המטופלים.
- ג. בכ' הקובל מציין שמות רופאים, אשר לגבי כל אחד מהם הסתפקו בעונשים במדרג שבין התראה ועד שישה שבועות התליה, לאחר שהורשעו ברשלנות שנזק בצידה

(דר גפל, דר' מרדכי, ודר' אבינועם שקולניק, דר' חזאן, דר' שרה לוט קנטור, דר' סולטן ודר' שכטר)

יאמר כבר עתה כי אין בידינו כל פרט מזהה אחר לגבי אותם פס"ד.

ד. לטענת ב"כ הנקבל, בהסתמך על נ/6 א' ו נ/6ב עולה כי בעשור האחרון התרחשו למעלה מאלפיים מקרים של רשלנות חמורה במיילדות ואילו רק בשלושה מקרים הגיש הקובל קובלנות, וכן ציין את פטירתה של יולדת בוולפסון באוק' ו-3 מקרים אחרים, בהם על אף התוצאות החמורות הוטלו עונשים של נזיפה והתראה!
ה. עוד טוען בכ' הנקבל כי שוגה בכ' הקובל בהפנותה למקרים בהם הורשעו רופאים בעבירות פליליות ועל אף זאת, גם באלו הענישה היתה לכל היותר בגין מעשה מגונה, התליה של 6 חודשים.

ו. בכ' הנקבל מצטט מדוח הועדה משנת 2013 לפיה הנקבל לא הורשע בתכנון ובניהול לידת בית, וע"כ אין להעניש על כי חזר וביצע מעשים אלו.

ז. עוד טוען בכ' הנקבל כי הנקבל אכן הביע חרטה במהלך עדותו.

ח. בכ' הנקבל מסתייג מקביעת הוועדה באשר למסקנה בעניין חתימתו על הטפסים, לביטוח לאומי בדבר קיום הנחיות המשרד ואופן הצגתו, ועוד מוסיף כי חתם על אף שלא היה נוכח בלידה, אלא במקום מיילדות, שחששו, מטעמים משלהן לחתום.

ט. בכ' הנקבל מבקש להסתמך על מכתבו של דר' מימון יור' האיגוד בישראל למיילדות בדבר נסיונו של הנקבל, העולה לאין ערך על אלו שנדרש ממיילדת עם ותק של 3 שנים המוסמכת לקבל לידת בית.

י. בכ' הנקבל מבקש להסתייג מן הדרישה בסעיף 9, כי על המסמך המאשר לידה מחוץ למוסד רפואי, יהיה התום רופא, מומחה, בתחום המיילדות והגניקולוגיה.
הואיל ושאלה זו הוכרעה בהמלצה להכרעת הדין מבקש ב"כ הנקבל כי הועדה תיתן לכך משקל בעת המלצתה על אמצעי המשמעת הראוי, לטענתו.
הואיל ובסה"כ מדובר בסוגיה בירוקרטית, אין בכך כדי להעיד דבר על הטיפול ועוד, לא נגרם כל נזק למדינה, שכן משלמת היא את המענק לילודת, וליולדת מגיע המענק.

יא. ב"כ הנקבל מבקש כי נאמץ את כללי תיקון 113, בענין הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, על אף שעניינו בחוק העונשין. ולענינו מפנה לסעיף 40 (ט) א, כי מידת עונשו של הנאשם תיגזר בין היתר מהנזק שנגרם בביצוע העבירה ובענינו לטענתו, לא גרם הנקבל כל נזק, ובאישום השני לא יכול היה בשום סיטואציה שהיא לגרום לכל נזק. מול מצב זה מבקש ב"כ הנקבל להעמיד את התועלת שבעיסוקו של הנקבל.

יב. לדיון ב-5.3.2020, הגיעו 18 נשים, מתוכן בחרה ההגנה להעיד 4: אחת מהן היא "דולה", ביולוגית בעברה, אשר ילדה את 2 ילדיה הראשונים בבית חולים והשניים הנוספים בביתה, בעדותה ציינה עד כמה הנקבל הינו האדם המתאים, וכי סמכה עליו בעיניים עצומות. וכי ידעה שאם משהו יסתבך היא בידיים טובות וכן שהנקבל ייקח את ההחלטות הנכונות.

כן הוסיפה כי נותנת היא יותר משקל לניסיון, מאשר לאיזו התמחות; כך מעדותה של הגב' XXX.

יג. האחרת היא גב' XXX עובדת סוציאלית קלינית, המכנה המשותף לשתייהן היא בחירתן בנקבל, בהדגישן את נסיונו. הנקבל ליווה את הגב' XXX ב-5 לידות.

כן מציין בכ' הנקבל את דבריה של יולדת נוספת הגב' XXX מעצבת גרפית במקצועה שחמה, הינו רופא פגים, אשר גם הוא היום רואה את תופעה לידות הבית באופן אחר.

יד. בכ' הנקבל טוען ליריבות בין הקובל לבינו בשל פרשנות שונה של ההנחיות, ומבקש כי יריבות זו לא תפגע במבטה האובייקטיבי של הועדה. לחיזוק דבריו, מצטט מפסה"ד רע"א 6396/96 סמונה זקין ואח נ. עיריית באר שבע ואח', שענינו אכיפה בררנית, אשר בין היתר פוסל אכיפה זו... בשל "עויינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני"

לטענת ב"כ הנקבל, הקובל רכש כלפיו עויינות וכך גם אנשי הממסד הרפואי, בין היתר מציין כי בהליך קודם נאמר, כי אחת משלוש הדרישות הבסיסיות ממי שמקבל רשיון לעסוק ברפואה הינה דרישה להיות אדום הגון.

הנקבל מקבל דרישה זו, אך שואל האם ניתן למצוא הגינות בדרישת הקובל להטיל עליו עונש בדמות התליית רשיונו מלעסוק ברפואה לשנים רבות!

טו. בכ' הנקבל, פורס את דברי הנקבל באשר למחקרים שהוא ערך על קבלת החלטות בחדרי לידה ופנה אל חברי ההרכב הרופאים, להתנתק מתפקידם כדיונים ולבחון באלו מקרים במהלך עבודתם נתקלו, בתופעה כי על אף רשלנויות, ותוצאות קשות, הרופאים לא עמדו לדיון.

טז. באשר לנסיבותיו האישיות טוען בכ' הנקבל כי על שולחנו של הנקבל סמוכים 4 ילדים, כי בתקופה קשה זו, הציע שרותיו למנהל המחלקה בב"ח פוריה, שם עבד וכן בצפת, עובדה המעידה על אופיו.

יז. הנקבל מוכן כי הועדה תאמץ את ההסדר שהציע לב"כ הקובל כי עונש ההתלייה שיושת יהיה למספר שבועות.

והנקבל מצידו יתחייב כי יקיים לידת בית כשלצידו איש צוות רפואי המוסמך לקבל לידת בית בהוראת ההנחיות.

במקביל יפעל הנקבל ויפנה לוועדת חריגים, של משרד הבריאות בבקשה לקבל אישור חריג על בסיס נתונים אובייקטיביים.

5. דין והמלצה

עיינו בטעוני הצדדים, הננו מאמצים את עמדת הקובל באשר למטרת אמצעי המשמעת, הצורך להרתיע את הנקבל ואחרים שכמותו מלחזור ולהפר במודע שוב ושוב את חוזרי משרד הבריאות ולהתעלם מן ההנחיות המקצועיות אשר אמורות לשמש נר לרגליו בפועלו כרופא, וכל אחד בתחומו.

עוד מקבלים אנו ללא עוררין את העובדה, כי אין הנקבל רשאי לקבל לידות בית וכי במקרה שבפנינו, משנה חומרה יש בכך כי קיבל לידת בית, של יולדת בסיכון וכאשר היה ברור, כי הערכת משקלו של הילוד, ושבוע ההיריון לא עמדו בקריטריונים המתירים לידת בית כפי שהוכתבו בחוזר משרד הבריאות.

עוד נדגיש לחומרה את ניסיון ההתחמקות של הנקבל מהידיעה בדבר גיל ההיריון, אם בחר להגיע וללוות לידה, ולא ידע את גיל ההיריון הרי הייתה בכך רשלנות רבתי, כפי שפרטנו בהכרעת הדין.

קבלת לידה, על ידי מי שלא מורשה לקבלה, סיכון היולדת, והילוד הם בעינינו התנהגות חמורה ביותר.

נוסיף כי אין להשוות התנהגותו של הנקבל אל מי שהתרשל, באופן חד פעמי, וזאת מאחר והתנהגותו הינה מודעת ומגיעה מתפיסת עולם כי הנחיות משרד הבריאות שגויות, שם עצמו כמומחה, על אף שחסר הסמכה לכך ומתעלם מכל ההנחיות באשר למצבי הסיכון, בין של היולדת ובין של הילוד.

במקרה שלפנינו פינוי של הילוד, פג עם קש"י, נשימה, חייב פינוי באמבולנס עם ציוד וצוות מתאימים ולא ברכב פרטי של ההורים, אין כל הסבר מתקבל על הדעת להתנהגותו של הנקבל שלא עשה כן.

נוכח האמור איננו מקבלים את טעוני בכ' הנקבל באשר למכנה המשותף הקיים בינו לבין רופאים אחרים אשר התרשלו בטיפולים בחולה, באלו יש לראות תקלה, מעידה, ואולי אי ידיעה, והכל באפן חד פעמי ואין זו משנתם הקבועה לפעול בניגוד להנחיות, הן בעצם העיסוק בתחום והן באשר לאי ציות להנחיות, גם לו היה הנקבל רשאי לעסוק בתחום.

אין לנו כל צורך, ואף לא נכון לעשות כן להשוות ענינו לפסה"ד שהובאו ע"י בכ' הנקבל לעבירות פליליות ולעונש אשר בצדן, די לנו בפסק דינו של כב' השופט סטרשנוב, החלטה 10-15 אשר אושרה בפסה"ד, אשר ניתן ע"י כב' השופט גרינברגר עש"מ 16973-09-15 שיפטן נ.סטרשנוב (בדימוס) ובהמשך בהחלטת ביהמ"ע, מפי כב' השופט פוגלמן כע"א 7022/16 אשר אישרה את פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי.

הננו דוחים את טענתו של ב"כ הנקבל כי הנקבל לא הורשע בקבלת לידות בית, עיון בפסק הדין בענינו, שומט את הבסיס לטענה זו. הנקבל הורשע גם הורשע בעבירות עפ' הוראות סעיפים 41 (1) ו-(3) לפק' הרופאים.

הננו מסתייגים מטיעונו של בכ' הנקבל כי "אין חולק כי לא נטענה כלפיו כל טענה שהיא לפיה נגרם נזק כלשהו, ולא הקל שבקלים, לילוד או לילדת". ראה המיוחס לנקבל בסעיף 4 ב, לקובלנה וכן לסעיף 9 להמלצה להכרעת הדין.

עיון בפסה"ד בעניינו של הנקבל, והופעת של 'ילדות צעירות, בעת הדין בטענות להטלת אמצעי המשמעת מעידה על התנהגותו של הנקבל אשר אכן חזר לסורו- מטה לחמו, ליווי לידת בית, כך שכל טענה בעניין זה נדחית.

ועוד, נוכל לקבוע כי הנקבל לפחות, אדיש למצבה של היולדת אותה מלווה בלידת בית, שאם לא כן, היה עליו להפנות את היולדת שבפנינו ללידה בבי"ח. אם ידע אודות הסיכון, ואם לא, כטענתו לגבי גיל ההריון, היה עליו לדעת ולא ללוות לידה מבלי שידע העובדות לאשורן, כפי שפרטנו בהרחבה בהכרעת הדין.

הנקבל הסכים עם חברת הועדה בתשובה לשאלה כי שגה, בעת שלא הזמין אמבולנס לפינוי הילוד, אך לא מצאנו כל הבעת חרטה על האירוע, נהפך הוא באותות ובמופתים, ניסה לשכנענו בדבר זכותו ללוות לידה, ועשה כן תוך התעלמות מוחלטת מכלל ההנחיות, בעניין קבלת לידת בית, כפי שפרטנו בהכרעת הדין.

שמענו בקשב רב את היולדות אותן ליווה הנקבל, איך אין בכך כדי לגבור על הנחיות מפורשות של המשרד, אשר נדונו אף בבג"צ אשר מצא כי משרד הבריאות הוא הסמכות ליתן הוראות אלו.

ועוד, אחת העדות, גב' עטרה מוהר, בעמוד 20 לפרוטוקול, בתשובה לשאלה, באם היה הריון בסיכון, משקל ילוד, שבוע 32 להריון, האם גם אז היתה מזמינה את הנקבל, השיבה באופן חד משמעי בשלילה!

עוד הננו דוחים טיעונו של בכ' הנקבל, באשר ליריבות אשר רוכש לו הקובל. זכותו וחובתו של הקובל לדרוש קיום הנחיותיו, וביתר שאת כאשר רואה היא רופא, שלא מקבל, כעניין שבתפיסת עולם את ההנחיות, מתעלם מהן וגם לאחר שמורשע באי קיומן, רישיונו מותלה, ומיד משמוחזר לו הרישיון חוזר ומפר את אותן הוראות.

עוד הננו דוחים, את הנסיון להמעיט במשקל החתימה על הטפסים, המוגשים לביטוח הלאומי לא משום שהיולדת מקבלת זכות שלא מגיעה לה, אלא בהצגת מצג שווא, בדבר סמכותו של הנקבל לחתום על הטפסים בהוספת המילים "מיילדות וגניקולוגיה" יש הטעיה, ומשנה חומרה בתכנה של ההצהרה כי הלידה התקיימה בהתאם להנחיות משרד הבריאות, והנה, בפנינו, הצהרה והמרחק בינה לבין העובדות רב, לא היתה הנחיה אחת, שלא הופרה.

והרי זהו עוד כלי אשר מאפשר פיקוח על בריאות הציבור- במקרה זה ציבור היולדות והילודים. חמור מכך נטען בסיכומים, כי הנקבל חתם, במקום מיילדות, אשר מטעמים השמורים עמן סרבו לחתום- אין זה לקולא, התנהגותו זו חמורה מאין כמוה, וגובלת בזיוף. אם קיימות נסיבות לקולא הן רק במצבו האישי של הנקבל, אשר 4 מילדיו סמוכים על שולחנו, יגדע מקור פרנסתו, וכן העובדה כי הציע את שרותיו, בתקופה קשה זו, לבתיה"ח בטבריה ובלצפת.

בכ' הנקבל חוזר בסיכומים לבחינת הסדר טעון, אך כפי שהבהרנו עוד ב-5.3.2020, בתום הדיון, כי על הצדדים להודיע לנו אם מתגבש הסדר שכזה עד ה-23.3.2020, הודעה כלשהי בעניין, לא התקבלה. לסיכום:

ב-11.8.16, בפסה"ד בעניינו של הנקבל, הובהר לו חד משמעית כי עליו לחדול מלהפר את הנחיות משרד הבריאות, ביהמ"ש הקל עמו, וגזר עליו 5 חדשי התליה והכל מתוך הבנה כי הנקבל לא ישוב לסורו.

שבועות ספורים לאחר שהוחזר רישיונו, חזר ללוות לידות בית, תוך התעלמות מוחלטת מפסה"ד בעניינו ומהוראות משרד הבריאות ועל כן אין לנו אלא להמליץ על אמצעי משמעת הולם, אשר אולי יהיה בו כדי להרתיע את הנקבל מלחזור ולהפר ברגל גסה כל הנחיה של הרשות. הננו ממליצים להתלות את רישיונו של הנקבל לתקופה של שלוש שנים שתחילתה עם מתן פסה"ד.

ניתנה היום 01/04/2020

עו"ד לינדה שפיר

נציגת היועמ"ש

דר' יוסי בר

יו"ר

פרופ' דרורית הוכנר

נציגת הר"י